

CRÒNICA DE FESTES

ANY 2018

Filà Cids

Alcoi

CRÒNICA DE FESTES 2018

Els Cids, com eixa gran filà que som, estem preparats per iniciar els dies grans de les nostres festes, comencem el dia 23 de març amb l'assemblea general de Rams. Cada petició de festa, cada petició de pólvora, cada acceptació d'esquadra és un crit de compromís amb la nostra festa i amb el nostre poble, és un desig de gaudir, de passar-ho bé amb els amics.

Ja ho tenim tot preparat, els banderins, els gloriers, encara que coste un poc animar-se tenim, fins i tot, els Dianers. Només ens falta esperar fins el dia següent per poder treure, els poquets que poden ^{treure} després de pagar fulles, ximenes, loteria i taquilla, el que sobra del montepio per a comprar els tickets dels dinars i sopars que Mari ens prepararà. Ara si que ens hem quedat sense un euro! però ho tenim tot preparat per a viure amb intensitat les nostres festes.

1 d'abril: La proclamació de la festa.

Diumenge de glòria, hui comencem les festes, encara que només dos festers tindran l'honor de vestir el "traje" de Cid, tota la filà té ganes de ser protagonistes de les millors festes del món.

Després d'una llarga travessia pels carrers d'Alcoi arriba el gloriero acompanyat dels seus amics, ha segut un viatge molt dur tant per a ell com per al mitjà de transport emprat, un burro. Burro que, fins i tot, entra a la filà escales avall. Comencen l'esmorzar i als pocs minuts entra el gloriero de l'hospital també acompanyat pels amics. Es veu clarament que és el gloriero de l'hospital perquè van tots vestits com si acabaren d'eixir del quiròfan.

Després d'esmorzar i de penjar els "trajes" a les làmpades especialment dissenyades per a aquest fi, els amics i familiars ajuden els Gloriers a vestir-se, enguany tenen l'honor de representar a la nostra filà, Jordi Sanjuán Beltrán com a Glorier de Carrer i Carles Esteve Ferrer com a glorier de l'hospital, que dediquen a la filà unes breus, brevíssimes diria jo, paraules d'agraïment. Els amics de Jordi li regalen un quadre amb l'arma de la filà i el primer tro li fa un detall en nom de tots per a que se'n recorde d'aquest dia tan especial, el bust d'un cid. Ell també ens ha fet un regalet, un mocador blanc per al coll amb l'escut dels Cids brodat en color grana hui ens distingirem tots els Cids des de lluny amb el nostre mocador ^{blanc} al coll. Després brindem, ens abracem, ens tornem a abraçar i els dos gloriers agafats de la ma com si foren un, ixen al carrer amb la música sorollosa d'una traca, rebent l'aplaudiment de tota la fila. Amb la nostra banda iniciem la cercavila fins la plaça d'Espanya, un glorier al costat de l'altre pareixen el punt i la «i». En arribar a la plaça Espanya, es separen, el punt se'n va a l'autobús per portar color i festa al «Hogar Sanjosé» i al Preventori, i la «i», el nostre amic Jordi, situat al mig de la primera fila arranca la glòria de carrer acompanyat per la corporació musical primitiva al so dels compassos de «La canción del Harén» de Camilo Pérez Laporta. Vivim una glòria històrica, és la primera volta que ixen dones al carrer com a glorieres, una a la glòria del carrer i quatre a la glòria de l'hospital.

Després d'un assolèllat matí ens tornem a reunir tots, esta vegada a la plaça de Dins, per a dirigir-nos a la nostra filà i acabar de gaudir d'un dia magnífic prelude d'unes festes que a bon segur també seran fantàstiques.

8 d'abril: Els xiquets també proclamen la festa.

A les 8:30 comença la missa dels glorieters i glorieteres perquè, igual que amb els majors, per primera vegada es farà una glòria mixta. És un dia de nervis, fins i tot per al nostre primer tro que veu com van arribant els xiquets i el nostre glorieter encara no hi està. Finalment Pau Degracia Mira i la seua família arriben justetot per començar la missa.

Després de prendre la primera comunió ens dirigim cap a la filà per gaudir d'un entrançable esmorzar, la família se sent molt arropada pel nostre primer tro i per tota la filà, no són molta gent, però sempre recordaran aquest esmorzar amb un pessic al cor. Pablo, Aroa i Nicolás agraiuen a tots els que els han volgut acompanyar una ampolleta d'oli de la terra per als majors i unes motxilles personalitzades amb un cid per als menuts. A les 12 comença la gloria infantil, Pau està a la segona filà, però com que és dels més alts es veu perfectament des de luny.

Els Cids som conscients de que la festa evoluciona i canvia, per això hem organitzat per a la nit una entraeta mixta, a escotti per a que ningú s'enfade. Finalment l'entraeta és un èxit, més de 70 Cids i Ximenes baixen impecablement pel carrer Sant Nicolau acompanyats de la millor banda del món, la d'Atzaneta d'Albaida. El final és molt emocionant, fins i tot hi ha dones que ens confessen que hui han complit una de les seues il·lusions. Esperem que puguen seguir complint-les.

21 d'abril: Dia dels músics.

Per fi és dia 21 d'abril, enguany és dissabte, això ha fet que no haguérem de demanar-nos el dia per arregar el trabuc i la pólvora. Per cert, enguany hem hagut d'anar a per ella al Baradello de Moia. Quan érem xicons anàvem allí d'acampada i ara ens toca anar a agafar la munició per a la guerra, això si, com la guàrdia civil no es fia massa de nosaltres, ens donen la pólvora dins de les cantimplores precintades i tot, per a que a ningú se li ocrrega fer un mal ús.

A les nou de la nit ja estan totes les bandes a la bandeja, la plaça plena de goles dispostes a cantar l'himne de festes, la nostra festa cridant-nos està i els alcoians hem acudit a la seua crida. Després de cantar, encara que a alguns el verb cantar els queda gran, escoltar les campanes i veure el castell de foc, toca reunir-nos a la filà per donar compte de l'olleta. En acabar uns se'n van a casa directament, però la gran majoria formarà País Valencià cap amunt. Que comence la festa!

22 d'abril: Un gran dia.

Són les sis menys quart quan arranca la diana de la ma dels «Navarros», quasi a les sis els Cids estan preparats amb els cascs i les capes ben col·locades, Alejandro Canalejas reparteix un puro a cadascun dels dianers, marca el pas i arranca la diana. Amb l'arma al muscle comencen a avançar. Quasi a les set del matí, els dianers del segon tram estan preparats també, Pablo Degracia, el pare del glorieret és l'encarregat de fer el cabo, arranca els aplaudiments de la gent i el dianers avancen per Sant Nicolauet cap a la plaça d'Espanya, complint l'horari escrupolosament.

Al finalitzar hem de preparar-nos per a fer l'entrà, i no hi ha millor forma de fer-ho que amb un fregidet de costelles i conill, això sí, acompanyat per les tradicionals faves. A mitjan esmorzar entra a la filà Joan Baldoví que és rebut amb un tímid aplaudiment mentre Jordi Davó li amolla allò de «no mos fareu catalans» tots es riuen i se sumen a l'esmorzar. Per contra l'entrada de Marcelo a la filà sí que provoca un aplaudiment unànime, no podem evitar somriure i emocionar-nos perquè haja pogut estar amb nosaltres este matí.

Després els esquadristes es maquillen, es produïxen les típiques pica-baralles perquè tots volen maquillar-se i se'n muntem tots cap al partidor, com que el ministeri ja ha acabat de rehabilitar el pont Fernando Reig, em posat de nou l'autobús, encara que acollona un poc passar per un pont que fa quatre dies encara estava en obres. Respirem tranquils en veure que el conductor de la nostra carrossa ha passat el rigorós control d'alcoholèmia que fa la policia local al partidor.

Arriba el moment d'arrancar, Jaume Gisbert és el nostre guió enguany, i darrere esbrinem a Rafa Valls «Piwi» que arranca l'esquadra, Joan Baldoví es dona compte en este moment de quant important és per als Cids viure una arrancà d'esquadra. Baixem tots compactes pel carrer Sant Nicolau. Baixem depresa, o com es diu en el meu poble com cagalló per sèquia, anem tant depresa que hem inventat una nova modalitat esportiva, es diu llançament de porra, en fi, una xicoteta anècdota que no haguera nomenat si les noves tecnologies no hagueren fet viral esta nova modalitat, i es que les càmeres dels mòbils les carrega el dimoni.

Una altra novetat que a bon segur repetirem els propers anys per l'èxit que va tindre ha segut la «roponà», un grapat de Cids amb túniques i bastó i moltes Ximenes amb pandereta roja baixant al compassos d'una adaptació de la marxa «volgudes» per a dolçaines i tabals de Francisco Valor Llorens que es va estrenar acompanyant a les favorites del nostre capità Jordi García.

Set minuts abans de l'hora prevista arribem igual de compactes que vam començar una marea roja de Cids i Ximenes, un poc suats per les preses, en raó se'ns ha fet curta l'entrada, però ho apuntem a la llibreta: l'associació de Sant Jordi ens deu 7 minuts per a l'any que ve.

Després de refrescar-nos reposem forces amb un codillo ibèric que ens ha preparat Mari, la filà es tny de roig durant tot el dinar, però al final entre tot el roig es veu un cap groc, un fester baixet i nervioset s'ha posat la seua màscara del «rey misterio», encara que el misteri es poc, perquè tots sabem que és el nostre Raul Alijo, que al son del pasdoble «por los Jarales» es llança al buit, amb una mostra de confiança digna d'admiració. Després alguns se'n van a veure l'entrada mora i els que més ganes de gresca tenen se'n van a la plaça de dins on un dels músics després de mostrar-nos els seu tors musculat repeteix l'actuació que Raúl ha fet en la filà, llançament que també es viralitza a les xarxes socials.

23 d'abril: Visca Sant Jordi.

Hui és el dia del nostre patró, ensenya de la festa, la segona diana, com tots els anys és una mostra de la força dels Cids, i això que enguany ens han fet matinar un poc més, 5 esquadres d'adults i 3 de xiquets avancem amb pas decidit cap a la Plaça d'Espanya.

Després en la processó de la relíquia portarà el nostre guió un gran Cid, perquè ha segut el nostre gloriero, perquè es una gran persona i perquè, efectivament, l'alferes cristià i ell són els més grans de la processó.

Cap a la una del migdia anem reunit-nos a la marquesina de Cervantes, l'Ajuntament ens ho ha omplit tot de tanques, perquè volen fer més verd el parc, però les nostres túniques roges ho envaïxen tot. Anem a fer-li un homenatge a Juan Quiñonero, el fester veterà. És un acte molt emotiu. Mentre sona Zoraidamir, Quique Romà li imposa la insígnia que li farà recordar a Quiñonero que és una part molt important de la nostra filà, a més hui ell i la seua dona Mari Ángeles celebren el seu 56 aniversari de bodes. Tot seguit se n'anem a la nostra seu, un gran local que hui es queda xicotet per albergar tantes ganes de festa.

Per la vesprada la processó general tanca els actes de veneració al patró els Cids encapçalats pel Glorier de l'hospital Carles Esteve que porta el guió que ens representa. Encara que hem tingut temps de sobra les ganes de diversió fan que alguns, i no vull fer menció de qui, amb les presses acaben volen fer la processó amb el gotet que porten custodiant des de la Penya Bon Humor en comptes de portar l'arma al muscle, finalment Boris posa ordre, com sempre, i fem una processó digna d'una gran filà com la nostra.

24 d'abril: Dia de la lluita fraternal

Iniciem la batalla amb algunes baixes, l'esquena del darrer tro no li permet liderar les tropes Cids, així que només tenim un general, el Primer Tro. Gràcies que comptem, de nou, amb la col·laboració de Marcelo, que encara que no dispara omple de valor els nostres guerrers.

La batalla del matí es molt dura, de fet ens quedem sense líders, el mal d'esquena ha afectat també el nostre primer tro, encara que tenim sort de tindre un bon planter i

Paquito Aznar assumirà la direcció vespertina. Ni amb el reconstituent «putxero» som capaços de recuperar guerrers. De fet, comencem la batalla de vesprada amb unes minvants tropes.

L'ajuda del nostre patró Sant Jordi, representat per un xiquet i la valentia de les tropes cristianes fan que novament els cristians puguem defendre la vila dels atacs dels moros. Al dia següent gràcies a les càmeres del mòbil i la viralitat de les imatges, sabem que, per a guanyar, l'ambaixador cristià va haver d'estampar l'ambaixador moro contra el castell, que si be no va acabar amb la seua vida, el va deixar uns dies amb «collarín».

L'aparició tanca els actes oficials, però els Cids volem que la festa continue i a partir de les onze i mitja fem la nostra particular «entrà», amb la banda sonora de carros de fuego. Una melodia que com en el cas del flautista d'Hamelín, va sumant ciutadans amb ganes de festa fins que a la plaça ja em som una multitud.

Estem a dimecres i el divendres ja tenim la missa de difunts i el assaig conjunt amb els Verds i els Xanos, prompte tindrem la dinà, però el que més il·lusió ens fa es poder lluir una fantàstica esquadra del mig, i que tant els que han tingut la sort de poder participar directament, com aquells que ho farem de forma indirecta puguem gaudir d'ella.

Alcoi, 25 de maig de 2018
Carles Esteve Ferrer